

[Statsministeren.]

ofte gør, at skulle veje forskellige hensyn over for hinanden. Og her var altså bl. a. hensynet til muligheden for at foretage et indgreb i en arbejdskonflikt under en sådan form, at den kunne få den store tilslutning, det vil sige også socialdemokratiets og SF's tilslutning, som den nu har fået. Jeg anerkender, at det vejede i den endelige bedømmelse for regeringen mest til.

Må jeg sige til spørgsmålet om landbrugsstøtten, at det er jo rigtigt, som det også har været meddelt offentligt, at de tre regeringspartiers folketingsgrupper havde givet tilslutning til, at regeringen kunne sige til landbruget, at i betragtning af den alvorlige økonomiske situation, vi alle ved landbrugerhvervet er i, ville regeringen, som det også er sket tidligere, være indstillet på at forøge landbrugsstøtten med den øgede lønudgift, landbruget kunne blive påtvunget igennem en overenskomst. Og det er rigtigt, at det var gjort betinget af, at der blev opnået forlig ved overenskomstforhandlingerne, og at der ikke blev opnået forlig, hvorefter dette tilsagn er bortfaldet. Jeg vil gerne oplyse, at det er regeringens hensigt at bede folketinget om at acceptere en forhøjelse af landbrugsstøtten under hensyn til, at denne overenskomst nu bliver pålagt landbruget ved lov. Vi har ikke regeringspartiernes folketingsgruppers tilsagn om dette på forhånd, men det er altså regeringens hensigt at anmode om det.

Må jeg sige til hr. J. O. Krag, at det er jo rigtigt, at det er bods- og bededag i dag. Hr. J. O. Krag synes dog at glemme, at det er almindelig bods- og bededag, hvilket betyder to ting: det betyder, at det er en alle omfattende bods- og bededag, og at det ikke er i en speciel anledning.

(Kort bemærkning).

Aksel Larsen: Statsministeren er glad for, at der stort set opnås enighed i folketinget om den afgørelse, der kan træffes, og dette vejer for ham så tungt, at han derfor har kunnet fravige regeringens oprindelige standpunkt og gå over på oppositionens standpunkt; med andre ord, statsministeren har et standpunkt, indtil han tager et nyt.

Jeg vil gerne tillade mig at oplyse statsministeren om, at regeringen vistnok ret

ofte kan få den glæde at opnå enighed med socialdemokratiet og SF om vigtige afgørelser, hvis den, når vi er uenige, fraviger sine egne standpunkter og tilslutter sig vore forslag.

J. O. Krag: Ja, jeg må også udtrykke min store glæde over, at socialdemokratiets og SF's tilslutning til det, regeringen foreslår, nu vejer så tungt, at man accepterer vore ændringsforslag. Hvis det er en retningslinje for statsministerens videre færd frem på hans regeringsbane, må vi hilse det med stor glæde og tilfredshed, og det vil jo give anledning til megen god og saglig lovgivning herinde.

Jeg synes, der er en lille smule uklarhed over det med landbrugsstøtten. Jeg forstod på statsministeren, at sammenkædningen var afbrudt, og må af nogle udtalelser, der er citeret i Politiken i dag, se en bekræftelse herpå. Men nu siger statsministeren, at det er den aldeles ikke. Han er indstillet på, at de lønforhøjelser, som denne lovs vedtagelse medfører, skal afsætte sig i en forhøjet støtte til landbruget. Altså, sammenkædningen står ved magt, statsministeren fortsætter sammenkædningspolitikken.

Selv om vi nu går ud fra, at dette var svaret — det var ikke helt det, statsministeren sagde — så er der alligevel uklarhed, for jeg læser i Fyns Tidendes leder et delvis referat af de forhandlinger, der fandt sted mellem regeringspartierne forleden nat, og dér står følgende — nu kan man jo ikke vide, hvem der har skrevet det — jeg citerer:

„Yderligere opnåede venstres forhandlere sent på natten tilsagn fra radikale og konservative om, at de vil anbefale deres grupper, at der ydes kompensation for områdets stigende lønudgift, altså en justering op over 2 gange 50 mill. kr., der var stillet i udsigt under forudsætning af vedtagelse af et mæglingsforslag. Denne side af landbrugsproblematikken er altså bragt i orden.“

Hermed er citatet slut. Valgborgnat er ikke nævnt. Heraf må det jo fremgå, at det er en aftale mellem partiernes forhandlere, i hvert fald mellem venstres forhandlere og de radikale og konservative forhandlere — og blandt dem var jo statsministeren — at man udover de 2 gange 50 mill. kr. skal